

госъ който може и който иска; защото съко добро отъ него исхожда и щастіето му е да го предава. И какъвъ попрекрасенъ образъ има за единъ царь освѣтъ образа на покровитель и на Сѣдникъ!

Но заведнажъ сичкытъ сѣрца трепнахъ като отъ еднодушно чувство, голѣмытъ изваяны врата са отворихъ на първия катъ и единъ глашатай си хлопна три пѣти рѣцѣтъ. Туй бѣше знакъ на поевяванѣето на царя. Тогасъ като трѣгнахъ напредъ придворнытъ слугы и придруженъ отъ четириа меченосцы пристѣпваше посрѣдъ тѣлопазителейъ си великыйтъ царь Карлъ V, който бѣ оплашилъ свѣта. Той носяше изыщныи костюмъ на епохата; рѣсѣтъ му бѣше умѣренъ, но вървѣжтъ му велпчавъ. Младоляко то му и гордо лице имаше обаятелно и сялно свойство което придава на погледа остроуміе. Чергытъ на лицето му тѣвки и благородны; и макаръ че благодушіето не бѣше господствующата черта на тѣзи физиономія, но тя бѣ покрита отъ онзи безмѣрно учтивъ тонъ, отъ който много чедовѣцы са измаматъ.

Жуанъ д'Авила впи въ лицето на царя погледъ пронизителенъ и пытливъ. Сега пръвый пѣтъ той го виждаше тѣй отъ близо.

— Царьтъ има видъ добродушенъ, рече Естеванъ като го гледаше и той съ вниманіе.

Апостолтъ не отговори; той имаше поголѣмъ отъ Естевана опытъ въ физиономіиѣ. Царьтъ бѣше остроуменъ движеніята му са виждахъ благоволятелны, но помежду тѣзи му преимущества и всегдашната и пълна благость съществуваше голѣма яма. Императортъ пристѣпваше полєка на слѣзванѣето си, и на сѣка своя стѣпка спираше са за да поема той самъ представляемытъ прошенія и да ги предава на началника на тѣлопазителейтъ, който вървеше до него. А на онѣзи които нѣмахъ прошенія, той подаваше рѣ-